

BÁGER GUSZTÁV

Ponyva

Terpeszben álltál a kompon
egy földig érő szatyorral.
Csinos kis szoknyádon
ferde szívárvány lüktetett.
Mondtam is: akarlak.
De előbb kiköt a hajó, magyaráztad,
elsétálunk a hotelbe, a Karton Angyalba,
fölköszünk a pincérrel italokat.
Kacsasült, pirítós, lekvár és szamóca.
Azután tévézünk, kapcsolgatjuk
a távirányítót, szörfözünk.
Hátha lesz valami jó film.
Valami édes-bús Greta Garbo.
No, jegyzem meg, azt nem szeretem.
Inkább természetfilm, dokumentum,
majmok, tevék, elefántok.
Egzotikum és naplemente.
Erre te egy könyvet veszel majd elő.
Ha nem viselkedek jól,
ezt fogod olvasni és nem szólsz hozzám.
Akkor elhallgatok és nem szólok meg reggelig.
(Nem hagyom magam zsarolni,
egyből lefürdök és alszom.)
Reggel aztán odabújnál kedveskedni,
de a színes könyvborító
még mindig átsejlik hálóingeden.

Pancs

*Almabort ittunk alkonyattájt,
diót és körtét eszegettünk.
Nevetve néztük a lebukó Napot,
ahogy a horizont elnyeli.
Hová lesz ilyenkor a fény?
Kérdezted álnaív mosollyal.
Talán nem tudna ő is bekanyarodni,
visszalopózni az éjszakába,
vagy mint ügyes birkózó
kibújni a sötétség szorítása alól?
Lassan, ahogy fölolvastuk egymás
verseit, besötétedett a kertben.
Versben is beállt az éj.
Kibújtál pamut pulóveredből,
úszni kezdtünk a hideg folyóban.
Kimásztunk egy szigetre,
csupa sár, hínár lett a térded.
Így is vonzó volt, amit láttam.
Egy bokor tövében guggoltunk,
mint két indiángyerek.
Apacsok – csacsogtad.
Pocsolyás locsogás.
Folyékony, langyos iszap.*

Szakadozó selyemkelme

*A köhögés ilyen, hangja van:
szakadozó selyemkelme.
Erre a mondatra ébredtem vasárnap.
Tiszta volt a reggel, mint a szűz olívaolaj.
Zabpelyhes töltött paprikát csináltál,
hoztál földimogyorót a tengerparti boltból.
Mézes-mustáros pácban készítetted el a karajt.
Puha testű, fehér bort ittunk
talpas kristály poharakból.
Koccintottunk, amikor belépett a pincér.
Helyes fiú, jegyezted meg – nekem nem tetszett.
Este fölsepertem a szállodai előszobát,
mert a behordott kavicsok szúrták talpadat.
Majd málnás piskóta, pezsgő.
Azután elhatároztuk, holnaptól csak sajtot,
kefirt és karamella pudingot
fogunk enni, semmi mást.
Te Nádas Pétert olvastál, én Rilkrét.
Te a bal oldalon aludtál, én a jobb féltekén.
Mind a ketten ugyanazt álmodtuk.
Autóversenyen voltunk, egy piros és egy kék
kocsi haladt elől, te a kéknek szurkoltál,
mégis a vörös aratott diadalt.
Haragudtál, de mégis megengedted, amit kértem –
nyakadba akaszthassam a babérkoszorút.
Hihetetlen, mennyire egyet gondolunk, mondtad.
Mert egy ágyban alszunk, válaszoltam.*

Díszletek

azt hittem tovább tart
de egyetlen pillantás alatt elillant a nap
láttam pupilláit a szemöldökébe fűzött tarka cérnát
a giccs humanizmusába oltott gyöngéd racionalitást
az erény illúziója volt az
ami rettenetes teherként nehezedett rám
benned minden olyan merevnek tűnt
a test stilsztikája mint matematikai képletek sora
nem mondd komolyan kezdted a választ
mintha tényleg hazudnék pedig ez nem volt vicc
a nap úgy telt el mintha nem történt volna semmi
mondanivalód számomra nem volt
csak a testbeszéd az is fátyolon át
az idő vetkőzött le benned
mikor kiszálltál a kádból
hajad még csöpögött
és megázott a fürdés előtt kiprintelt kézirat
(lesz még ebből opus mondtad
és kihalásztad a kukából és átszabtad egy versemet
hogy magaddal vihesd a kádba)
ennyi történés túl sok volt egy napra
csak az a cérna lett volna rövidebb és szebb
a díszletek mögött
talán meg is csókoltalak volna akkor

minden színház nyílt titok

Textus keletkezik

*kisétál a ház a hegy belsejéből
de nem az ablakon át
ahogy arról korábban szóltak
kiröppen a fészekből
mint egy kakukkfőka
kiugrik a fazékból
mint a szilvás gombóc*

*a ház ahol él valaki
megszületik a hegy méhében
ott benn patak köldökzinórján
keresztül lélegzik
ásványok levegőjét szívja
rögök illatával táplálkozik
és megszüli a hegy
mint egy óriás csecsemőt
a vakolat magzatmáz
köldöke vakablak
hasa a tűzfal
szíve a belső szoba
ott él az ember
aki öröktől fogva van*

*nem érthető meg
élettelen szavak által
csak metaforikusan
mint egy elemi óda
mi elhangzik egy esten
ahol felolvassák
mert a fiú a ház magja
szíve a felolvasás
hangja a hallgatóság maga*

Adás, vétel

Andrásnak és Nórának

*két bárány szövetsége ez
kiket immár együtt pásztorolnak*

*koronás főtök égi antenna
hol összeszikkázik minden gondolat*

*legyen a megértés az egység
míg a kétség hárommá összeforr*

A len illata

*Mint fények kévéje,
úgy omlik szét a hajzuhatag
a forró nyári éjben.*

*Mint a fésű sűrű ága,
háromszor is elrendezve,
körbefonja fényes hajad.*

*Mint ágyak huzat-fészke,
az első mosás után,
körbe rajzol, égre vetít.*